

Arrest

nr. 65 833 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 april 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*26quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2011 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit vergelijking van vingerafdrukken in het HIT EURODAC-systeem op 24 januari 2011 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds in Polen zijn opgenomen op 7 september 2009 en 4 maart 2010 en in Duitsland op 21 september 2010, alwaar hij reeds asielaanvragen heeft ingediend.

Op 14 maart 2011 wordt verzoeker gehoord aangaande de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 2 december 2010 richt de Belgische overheid een terugnameverzoek tot Polen.

Op 24 maart 2011 verklaren de Poolse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoeker en dit bij toepassing van artikel 16, § 1, e van de Europese Verordening (EG), nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten Z.D.(...)
geboren te T.(...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn: Georgië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en zijn echtgenote en minderjarige zoon vroegen op 24.01.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene reeds asiel vroeg in Polen op 07.09.2009 en 04.03.2010 en in Duitsland op 21.09.2010. De betrokkene bevestigde dit tijdens zijn verhoor en stelde dat hij vanuit Duitsland naar België doorreisde en het grondgebied van de Lidstaten sinds zijn binnenkomst in 2009 niet meer verliet. Op 16.03.2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 24.03.2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Ook betreffende de asielaanvragen van de echtgenote van de betrokkene en zijn zoon N.Z. (...) 5OV (...) en stiefzoon G.V. (OV (...)) werd een akkoord voor terugname bekomen van de Poolse instanties.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij in 2009 reeds wilde doorreizen naar België om asiel te vragen, maar er toen niet zijn geraakt. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We merken op dat Polen op 24.03.2011 instemde met de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgelegd in de

Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat vluchteling de nodige opvang worden verstrekt.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn echtgenote en minderjarige zoon, meerderjarige zoon (OV (...)) en meerderjarige stiefzoon (OV (...)) geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. We merken op dat de vermelde familieleden samen met de betrokkene asiel vroegen op 24.01.2011 en ook het voorwerp uitmaakten van een terugnameverzoek aan Polen, dat door de bevoegde Poolse instanties op 24.03.2011 en op 16.03.2011 met instemming werd beantwoord. Dit betekent dat geen toepassing van de artikels 7 of 8 van Verordening 343/2003 kan worden gemaakt.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Hij brengt echter geen attesten of andere documenten aan, die deze verklaarde problemen staven. Er is dan ook geen enkele grond om aan te nemen dat deze verklaarde, maar niet gestaafde gezondheidsproblemen vanwege hun aard een overdracht aan de Poolse instanties zouden verhinderen of dat een overdracht aan de Poolse instanties vanwege deze verklaarde gezondheidsproblemen een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt "om deze redenen en alle anderen in te roepen na het inzien van het administratief dossier", wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden na inzage van het administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en een schending van artikel 8 van de Dublin-II-Verordening.

Na weergave van de tekst van de ingeroepen bepalingen zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing schendt de ingeroepen artikels. Ze is niet afdoende gemotiveerd daar waar ze de terugname amper toelicht en bovendien niet voldoende uitlegt waarom ze geen toepassing maakt van de soevereiniteitsclausule.

Ook wordt er in de beslissing nergens aangegeven wat er met zijn familie (moeder, vader, minderjarige broer en stiefbroer) gaat gebeuren.

1. Schending motivatieverplichting en zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met de motivering van verzoeker dat hij Polen is moeten ontvluchten. Verzoeker heeft duidelijk het gevoel en de overtuiging dat zijn vraag tot asiel in Polen niet serieus zou worden behandeld.

Dit is ook één van de redenen geweest waarom hij het land, samen met zijn familie, is ontvlucht. Daarnaast heeft verzoeker duidelijk melding gemaakt van gezondheidsproblemen. Zo kampt hij met een zware depressie, dit ingevolge de moeilijke wegen die hij reeds heeft afgelegd. Ook hier wordt verder niet op ingegaan. Tegenpartij blijft zeer algemeen en gaat niet specifiek in op de redenen die verzoeker heeft aangegeven om zijn asielverzoeker in België toch te behandelen.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd daar waar ze de overname amper toelicht en bovendien niet voldoende uitlegt waarom ze geen toepassing maakt van de soevereiniteitsclausule.

De bestreden beslissing voorziet bovendien geen garanties voor een effectieve behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en toont niet aan dat ze de situaties van de asielprocedure in Polen afdoende onderzocht heeft.

In de bestreden beslissing staat ook niet vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.

Artikel 19.1 en 19.2. van de Dublin verordening stellen echter zeer duidelijk:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoeker is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoeker niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker voor te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling. 2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich op eigen gelegenheid moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.”

De Raad van State herinnert er ons, in een arrest van 2 juni 2005, aan dat het systeem voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat berust op regels die termijnen vaststellen die voornamelijk als bedoeling hebben om de asielzoeker niet in het ongewisse te laten, hetgeen in casu wel gebeurd is.

Zoals de Raad van State stelt is de afwezigheid van een dergelijke motivering reeds een schending van de geest van de Dublin verordening. Bovendien vormt ze een schending van de algemene motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van wat er met zijn familie gaat gebeuren, hetgeen voor heel wat onzekerheid zorgt.

2. Schending van artikel 8 van de Dublin Verordening

Zoals reeds gesteld is verzoeker samen met zijn familie naar België gekomen en werd door hen allen op 23.01.2011 asiel gevraagd:

- *De heer N.Z.(...), geboren te T.(...) (Georgië) op (...), OV nr. (...), zoon van verzoeker*
- *Mevrouw K.V.(...), geboren te T.(...) (Georgië) op (...), OV nr. (...), vrouw van verzoeker*
- *L.Z. (...), geboren op (...), van Georgische nationaliteit, zoon van verzoeker*
- *G.V.(...), geboren te T.(...) (Georgië) op (...), stiefzoon van verzoeker*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op 15.03.2011 een verzoek tot terugname aan de bevoegde Poolse instanties werd gericht, die op 16.03.2011 instemden met het verzoek op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Nergens wordt vermeld wat er met de andere familieleden zal gebeuren. Op 16.03.2011 werd klaarblijkelijk ook niets beslist omtrent deze familieleden. Verzoeker tast in volledige onzekerheid met betrekking tot zijn toekomst en de toekomst van zijn familieleden.

Artikel 8 van de Dublin Verordening bepaalt duidelijk dat een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, deze lidstaat verantwoordelijk blijft voor de behandeling van het asielverzoek. Verzoeker meent dat ook dat naast de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, ook artikel 8 van de Dublin Verordening geschonden is."

In artikel 19.1 van de Dublin-II-Verordening wordt bepaald dat de asielzoeker in kennis moet worden gesteld van de beslissing in geval een aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, om zijn asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat voornoemde bepaling *in casu* werd geschonden daar uit het neergelegde verzoekschrift en de hierbij gevoegde stukken blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) waarin wordt gesteld dat Polen bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en dat Polen heeft ingestemd met het overnameverzoek.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 19.2 van de Dublin-II-verordening bepaalt "dat de bedoelde beslissing wordt gemotiveerd".

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening, vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, nu hij reeds eerder asielaanvragen indiende in Polen en Duitsland en dat hij sindsdien het grondgebied van de lidstaten die

aangesloten zijn bij de Dublin-II-Verordening niet heeft verlaten. Er wordt daarnaast uiteengezet dat Polen de Vluchtelingenconventie ondertekende en partij is bij het EVRM, dat de asielaanvraag van verzoeker door de Poolse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, dat Polen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden en dat er geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de normen die opgenomen zijn in de Europese asielrichtlijnen niet respecteren. Verder wordt aangegeven dat de Poolse autoriteiten tevens instemden met de terugnameverzoeken voor de vrouw en kinderen van verzoeker, zodat geen toepassing kan worden gemaakt van de artikelen 7 of 8 van de Dublin-II-Verordening. Verder wordt aangegeven dat verzoeker geen attesten of andere elementen heeft aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat het door verzoeker meegedeelde medische probleem een overdracht aan Polen zou verhinderen en dat een overdracht aan de Poolse instanties een inbreuk zou zijn op artikel 3 van het EVRM. Er wordt besloten dat er bijgevolg geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Tot slot stelt de bestreden beslissing dat een terugkeer naar Polen door de Belgische diensten kan worden georganiseerd en dat verzoeker binnen de 7 dagen het grondgebied dient te verlaten en zich moet aanbieden bij de bevoegde Poolse instanties.

De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker meent toch dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. De beoordeling van het afdoend karakter van de motivering hangt nauw samen met de beoordeling van het voldoen van de bestreden beslissing aan de materiële motiveringsplicht.

Uit de feiten uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst meent verzoeker dat de terugname door Polen amper werd toegelicht en tevens niet werd uitgelegd waarom geen gebruik werd gemaakt van de soevereiniteitsclausule. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd toepassing gemaakt van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strict noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:
1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Poolse autoriteiten bevestigden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en instemden met zijn terugname, gelet op artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG. Verzoeker betwist de juistheid van deze gegevens niet. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat zijn overname door de Poolse instanties amper werd toegelicht. In de bestreden beslissing wordt op basis van voornoemde niet betwiste vaststellingen toepassing gemaakt de relevante wettelijke bepalingen, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16(1)e van de Dublin-II-verordening. De Raad benadrukt hierbij dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing dat er geen grond is om zijn asielverzoek in België te behandelen in toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-II-verordening en verwijst hierbij naar het gegeven dat hij Polen "is moeten ontvluchten" en naar het gevoel en de overtuiging dat zijn aanvraag tot asiel in Polen niet correct zou worden behandeld.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening ("*de soevereiniteitsclausule*") stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "*kan*" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 januari 2011 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op 2 december 2010 een vraag tot terugname van verzoeker aan de Poolse autoriteiten gericht met toepassing van artikel 16 (1), e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten hebben op 24 maart 2011 expliciet ingestemd met het verzoek, hetgeen de verplichting inhoudt om de persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Aangezien Polen de verplichting heeft om

verzoeker terug te nemen, bestaat er voor de Belgische lidstaat geen verplichting om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Evenwel kan de Belgische lidstaat op grond van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening de asielaanvraag van verzoeker zelf behandelen. Dit is echter slechts een mogelijkheid en geenszins een verplichting. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien. *In casu* heeft de Belgische lidstaat geen gebruik wensen te maken van deze mogelijkheid. Een schending van artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening wordt niet aangetoond door verzoeker.

De kritiek van verzoeker als zou in de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom er geen gebruik wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule kan niet worden gevolgd. Vooreerst laat de Raad gelden dat uit de lezing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening geen motiveringsverplichting kan worden afgeleid. Verder blijkt uit de omstandig gemotiveerde beslissing dat niettegenstaande er geen motiveringsverplichting dienaangaande bestaat de verwerende partij uitvoerig heeft uiteengezet waarom ze hiervan geen gebruik wenst te maken. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart dat uitgezonderd de familieleden waarvoor Polen eveneens een terugnameverzoek heeft aanvaard, hij geen familieleden heeft in België noch in enig ander land van de Europese unie en wat zijn beweerd medisch probleem betreft brengt hij geen medische attesten aan ter staving van zijn beweringen, zodat er geen concrete basis is om zijn asielaanvraag in België te behandelen. De vaststellingen van de verwerende partij zijn terug te vinden in het administratief dossier en meer bepaald in het Dublin-verhoorverslag. Gezien deze vaststaande vaststellingen en gezien uit geen enkel stuk van het administratief dossier af te leiden is dat verzoeker ooit verklaard zou hebben problemen te hebben gekend in Polen of te vrezen gerepatriëerd te worden naar zijn land van herkomst, is de beslissing van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bovendien moet de regelmatigheid van een bestuursbeslissing worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad dient zich bij de beoordeling te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Noch bij zijn asielaanvraag, noch bij het verhoor omtrent de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven heeft verzoeker aangegeven dat hij Polen is moeten ontvluchten en dat hij het gevoel en de overtuiging heeft dat zijn asielaanvraag in Polen niet serieus zal worden behandeld. Op de vraag naar de reden waarom verzoeker naar België is gekomen antwoordde verzoeker het volgende: *“het plan was om naar België te komen, maar we zijn hier in 2009 niet geraakt”*. Hij heeft nergens enige melding gemaakt van een vrees ten aanzien van Polen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid niet te hebben gemotiveerd omtrent gegevens die hem niet bekend waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert verder aan dat in de bestreden beslissing, in strijd met artikel 19.2 van de Dublin-II-Verordening, niet is aangegeven binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden of waar en wanneer hij zich in Polen moet melden. In de bestreden beslissing wordt echter volgende overweging opgenomen:

“een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene beroep wenst te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties”.

Uit deze overweging van de bestreden beslissing blijkt dat een schending van artikel 19.2 van de Dublin-II-Verordening niet aannemelijk wordt gemaakt.

Wat de medische problemen van verzoeker betreft heeft verzoeker bij zijn verhoor gesteld een gezondheidsprobleem te hebben. Het is de taak van de asielzoeker om zijn aanvraag te staven met alle mogelijke middelen of minstens een bewijs aan te brengen ter staving van zijn verklaringen. Verzoeker brengt echter geen attesten of andere elementen aan die dit verklaarde gezondheidsprobleem staven. Tevens dient te worden vastgesteld dat de vermeende gezondheidsproblemen van verzoeker hem niet belet hebben om naar België te reizen zodat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij omwille van

deze gezondheidsproblemen niet naar Polen zou kunnen reizen. Verwerende partij heeft terecht vastgesteld dat door het louter aanbrengen van deze verklaarde, niet gestaafde gezondheidsproblemen geen argumenten werden bijgebracht die aangeven dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM”.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid garanties had moeten vragen aan de autoriteiten van het land dat, conform de criteria van de Dublin-II-Verordening, verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, teneinde zich ervan te verzekeren dat deze aanvraag effectief zal behandeld worden of dat deze diende over te gaan tot een onderzoek van de asielprocedure in de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker laat immers na de bepaling van materieel recht aan te duiden waaruit deze verplichtingen zouden voortvloeien. Dergelijke vereiste lijkt trouwens moeilijk verenigbaar met de doelstellingen van de Dublin-II-Verordening en verweerder motiveerde terecht dat Polen is gebonden door dezelfde internationale en Europese normen inzake asielzaken. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op geen enkel ogenblik aangaf dat hij problemen heeft ondervonden tijdens het doorlopen van zijn eerdere asielprocedures in Polen of dat Polen niet voldoet aan de internationale en Europese normen.

Verzoeker voert thans aan dat artikel 8 van de Dublin-II-Verordening zou zijn geschonden. Deze bepaling voorziet dat wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen. Verder stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing nergens wordt vermeld wat er met de andere familieleden zal gebeuren en dat hij *“in volledige onzekerheid tast met betrekking tot zijn toekomst en de toekomst van zijn familieleden”*. De Raad wijst op volgende overweging in de bestreden beslissing:

“De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn echtgenote en minderjarige zoon, meerderjarige zoon (OV (...)) en meerderjarige stiefzoon (OV (...)) geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. We merken op dat de vermelde familieleden samen met de betrokkene asiel vroegen op 24.01.2011 en ook het voorwerp uitmaakten van een terugnameverzoek aan Polen, dat door de bevoegde Poolse instanties op 24.03.2011 en op 16.03.2011 met instemming werd beantwoord. Dit betekent dat geen toepassing van de artikels 7 of 8 van Verordening 343/2003 kan worden gemaakt.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing werd verwezen naar de familieleden van verzoeker en naar de behandeling van de asielaanvragen van deze familieleden. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de grief van verzoeker niet worden bijgetreden.

Niettegenstaande verzoeker in zijn betoog aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft hij in gebreke dit *in concreto* aan te duiden. Nergens in het middel toont verzoeker aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusies is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er moet nogmaals worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in, zoals hiervoor reeds werd gesteld, dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of

deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men zich, op zicht van de opgegeven motieven, tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar wat voorafgaat, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de door verzoeker in zijn eerste middel aangevoerde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 en artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en een schending van artikel 33 van de conventie van Genève.

Na weergave van de tekst van de ingeroepen bepalingen zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Verzoeker heeft, net als zijn familieleden aangegeven dat zij hun thuisland, alsook Polen, hebben moeten ontvluchten om veiligheidsredenen. De bestreden beslissing voorziet geen voldoende garanties voor een effectieve behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en toont niet aan dat ze de angst van deze mensen en bijgevolg de situatie van de asielpcedure in Polen afdoende onderzocht heeft.

Dit impliceert ook een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève.”

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker geen correcte behandeling van zijn asielaanvraag in Polen te verwachten. De Raad wijst er op dat nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier noch uit de motivering van de bestreden beslissing dat er een mogelijkheid zou bestaan dat de asielaanvraag van verzoeker niet met de nodige zorgvuldigheid en grondig zal worden behandeld in Polen en dat hij zonder degelijk onderzoek van zijn asielaanvraag zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Het is de Raad dan ook geheel niet duidelijk waarom verzoeker dit argument aanhaalt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als specifieke reden voor het indienen van een asielprocedure in België heeft aangegeven dat hij reeds in 2009 naar België wilde komen maar er toen niet geraakt is. Verzoeker heeft geen enkel voorbehoud geformuleerd ten aanzien van Polen. Met zijn bloot betoog dat hij vreest geen correcte behandeling van zijn asielaanvraag in Polen te krijgen laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat de Poolse autoriteiten zijn asielaanvraag niet correct zouden behandelen. Dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent.*

Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat vluchteling de nodige opvang worden verstrekt.” Verzoeker maakt met zijn bloot betoog niet aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet correct zal worden behandeld noch dat er daadwerkelijk een gevaar voor refoulement bestaat. Verzoekers betoog is gebaseerd op gissingen en wordt geenszins ondersteund door de gegevens van het administratief dossier en bovendien is dit betoog ook weinig geloofwaardig gelet op het feit dat verzoeker voorheen zelf gekozen heeft om asiel aan te vragen in Polen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitvoerig is ingegaan op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de motivering op dit punt kennelijk onredelijk is. Een vage gratuite bewering, zonder deze te betrekken op de eigen situatie, toont geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 33 van de Conventie van Genève toont verzoeker, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, niet *in concreto* aan dat het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève zal geschonden worden, en zodoende dat er enig risico op terugdrijving naar zijn land van herkomst bestaat. Dienaangaande dient er tevens op gewezen te worden dat uit het administratief dossier enkel met zekerheid gesteld kan worden dat verzoekers vingerafdrukken in Polen werden genomen. Verzoekers bewering dat zijn asielaanvraag in Polen niet correct en grondig zal worden behandeld, wordt op geen enkele wijze gestaafd. Voorts dient te worden vastgesteld dat de Poolse overheden geen enkele poging hebben ondernomen om verzoeker terug te drijven nadat zijn vingerafdrukken werden genomen. Een schending van artikel 33 van de Conventie van Genève wordt niet aangetoond.

Voorts voert verzoeker een schending aan van artikel 13 van het EVRM, dat een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel omvat. Daargelaten de vraag of verzoeker de schending van artikel 13 van het EVRM op een ontvankelijke wijze inroept, wijst de Raad er op dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker verwijst wel naar de schending van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan derhalve niet worden weerhouden.

Het tweede middel van verzoeker is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Na weergave van de inhoud van artikel 8 van het EVRM zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Verzoeker is samen met zijn familie naar België gekomen. Op 24.01.2011 werd door hen asiel aangevraagd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er voor verzoeker op 15.03.2011 een verzoek tot terugname aan de bevoegde Poolse instanties werd gericht, die op 16.03.2011 instemden met het verzoek op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Nergens wordt vermeld wat er met de andere familieleden zal gebeuren. Op 16.03.2011 werd klaarblijkelijk ook niets beslist omtrent deze familieleden. Het kan uiteraard niet dat verzoeker en de andere familieleden uit elkaar zouden worden getrokken. Minstens dient er duidelijkheid te bestaan omtrent hun toestand en situatie. Hierbij mag niet vergeten worden dat er sprake is van een minderjarig kind.

De bestreden beslissing vormt dan ook een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari

1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggende zaak beroept verzoeker zich op zijn gezins- en/of familieleden met zijn vrouw en kinderen in België. Daargelaten de vraag of verzoeker een effectief gezins- en/of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarige kinderen vormt, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat voormelde familieleden tevens het voorwerp uitmaakten van een terugnameverzoek aan Polen en dat de bevoegde Poolse autoriteiten hebben ingestemd met het verzoek. De bestreden beslissing heeft bijgevolg niet tot gevolg dat de familieleden van elkaar zullen worden gescheiden, zodat dient te worden aangenomen dat de bestreden beslissing geen inmenging uitmaakt in het gezins- en familieleden van verzoeker (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen)

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

Het derde middel van verzoeker is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU